

ся случайно. Ако да бѣхъ упорс-
твувалъ, можаже негли тогазы да ѣ
наслада. Но азъ побѣгнхъ далеко.
уплашенъ отъ силѣтъ на страстьтъ. Но
тя мя намѣри пакъ, като бѣхъ прибѣг-
нѣлъ въ тѣмницѣтъ и готовъ за да идѣ
въ Сибирь. Кой може да ся бори съ
честьтъ си? Но и освѣтъ туй неиспѣл-
нихъ ли всичкытъ си длѣжности? Не
дойдохъ ли въ Польша за да ѣ послужѣ
като бы ся възбунтувала, и донесохъ
писма до бунтовницѣтъ? Не можахъ ли
да ся върнѣ назадъ еще на вторый
день отъ какъ испѣлнихъ длѣжностѣтъ
си? Но останѣхъ тукъ, за да станѣ
полезенъ на отечеството и да зѣма учас-
тѣ въ подвигѣтъ за свободѣтъ. Ако мя
прагѣтъ въ Сибирь, кого ще ползу-
ватъ моитѣ теглила и окаяпства? Нико-
го. Напротивъ, като прѣема опрощенѣто,
може да ся надѣѣ че. . . . Понеже съ
запискѣтъ, коѣкто ще подпишѣ, задѣл-
жавамъ ся да ся отстранявамъ отъ ра-
ботытъ на отечеството си само додѣто ѣ
живѣ този императоръ. Ако умре утрѣ,
азъ си съмъ на частѣтъ свободенъ отъ
обѣщанѣто си, и мога пакъ да умрѣ ка-
то ся бѣѣхъ за отечеството си.“